

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobce: **Mgr. et Mgr. J. Š.**, zast. JUDr. Jiřím Olivou, advokátem se sídlem Jakubská 1, Brno, proti žalovanému: **VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a.s.**, se sídlem Soběšická 820/156, Brno, zast. Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1 o žalobě proti rozhodnutí ze dne 24. 11. 2015, č.j. GR/786/Kuc/15,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí VODÁRENSKÉ AKCIOVÉ SPOLEČNOSTI, a.s. ze dne 24. 11. 2015, č.j. GR/786/Kuc/15, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí VODÁRENSKÉ AKCIOVÉ SPOLEČNOSTI, a.s. ze dne 16. 10. 2015, č.j. GR/780/Kuc/15, **se zrušuje**.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Olivy, advokáta se sídlem Jakubská 1, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 23. 12. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2015, č. j. GR/786/Kuc/15, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí společnosti Vodárenská akciová společnost, a. s., ze dne 16. 10. 2015, č. j. GR 780/Kuc/15, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace.

V jednotlivých žalobních námitkách uvedl, že požadoval poskytnutí informace o stavbě Centrum zelených vědomostí v Bystřici pod Pernštejnem stavebníka Město Bystřice pod Pernštejnem, k níž vydal žalovaný vyjádření, a to konkrétně popis způsobu nakládání s odpadními vodami, včetně parametrů (kanalizační přípojky, vsaku, retenční nádrže apod.), popis způsobu, jímž byla vyřešena nevyhovující kapacita stoky jednotné kanalizace v úseku KS č. 53-34, do které jsou odpadní vody zaústěny, a dále jakým způsobem žalovaný ověřil, že stavba byla provedena v souladu s podmínkami stanovenými žalovaným.

Podle žalobce žalovaný nesprávně reagoval na jeho žádost o poskytnutí informace i následné odvolání sdělením, které je třeba ale dle obsahu posuzovat jako rozhodnutí. Žalobce nesouhlasil s odůvodněním rozhodnutí žalovaného, který neposkytl požadovanou informaci s tím, že není povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

Ve vztahu k žalovanému žalobce uvedl, že splňuje znaky povinného subjektu dle zákona o svobodném přístupu k informacím, které dovodil jak Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 1. 2007 ve věci sp. zn. I. ÚS 260/06, tak Nejvyšší správní soud v navazující judikatuře. Ke znaku *subjektu, který vytváří jednotlivé orgány žalovaného*, uvedl, že jediným akcionářem žalovaného je obchodní společnost Svaz VKMO s.r.o., kterou vlastní svazy obcí a město Velké Opatovice. Skutečnost, že obce ovládají žalovaného skrze prostředníka, nemůže znamenat vynětí z povinných subjektů. Ke znaku *způsobu vzniku či zániku instituce a osoba zřizovatele* uvedl, že žalovaný byl založen Fondem národního majetku ČR, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2009, č. j. 2 Ans 4/2009-93. Ke znaku *existence státního dohledu nad činností žalovaného* namítl, že za státní dohled je třeba považovat i dohled obcí, které vykonávají dohled nad činností žalovaného prostřednictvím svých zástupců ve statutárních orgánech, představenstvu a dozorčí radě, a to jak přímo žalovaného, tak i prostředníka Svazu VKMO s.r.o. V případě *účelu žalovaného* namítl žalobce, že aktivita žalovaného směřuje k uspokojování veřejných potřeb, neboť pečuje o dodávky vody veřejnosti, odkanalizování a čištění odpadních vod, o vodohospodářskou infrastrukturu a při plnění svých úkolů chrání veřejný zájem, kterým je řádné dodávání vody pro obyvatele dotčených obcí.

Podle žalobce tak žalovaný naplňuje znaky povinného subjektu dle zákona o svobodném přístupu k informacím a byl povinen požadovanou informaci poskytnout.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 7. 4. 2016 navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout a podrobně rozvedl důvody, proč na něj nemá být pohlíženo jako na povinný

subjekt dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Předně shrnul kritéria dle nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007 a následně po rozboru jednotlivých znaků uvedl, že žalovaný není povinným subjektem, neboť byl založen za účelem podnikání a s cílem privatizace bez dominantní účasti státu či územních samosprávných celků, stát, jako osoba zřizovatele, v žalovaném již nijak nepůsobí a stát ani územně samosprávné celky neovládají žalobce nepřetržitě. Zároveň ani zánik žalovaného není vázán na rozhodnutí státu. Zdůraznil, že žalovaný nebyl založen pro veřejný účel, provozování vodovodů a kanalizací není činností prováděnou výhradně ve veřejném zájmu nebo za veřejným účelem, ale jedná se o podnikatelskou činnost v konkurenčním prostředí za účelem dosažení zisku a svazky měst a obcí, resp. města postupovala při ovládnutí žalovaného podnikatelsky s cílem dosažení zisku. Žalovaný primárně podniká a musí se chovat podnikatelsky a jeho postavení jako veřejná instituce by vedlo nepochybně k jeho znevýhodnění. V případě znaků *subjektu vytvářejícího orgány žalovaného a dohledu nad žalovaným* namítl, že veškerá judikatura Nejvyššího správního soudu se vztahovala k obchodním společnostem, které vždy byly přímo založeny a nepřetržitě vlastněny státem nebo územním samosprávným celkem, a žalovaný je v jiné situaci, neboť je vlastněn jinou obchodní společností, která je navíc vlastněna dalšími subjekty.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 s.ř.s.

Základní spornou otázkou mezi žalobcem a žalovaným je to, zda je žalovaný povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím, resp. zda splňuje kritéria povinného subjektu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 tohoto zákona. Dle něho jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Kritérii pro posouzení, zda určitá právnická osoba je veřejnou institucí ve smyslu shora citovaného ustanovení, se v minulosti zabýval jak Ústavní soud, tak opakovaně i Nejvyšší správní soud. O obdobném typu společnosti, taktéž podnikající ve vodárenství, rozhodoval i Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 18. 9. 2013, č. j. 30A 40/2013-105 (dostupný na www.nssoud.cz). Stejně jako soud v Hradci Králové i zdejší soud považuje za vhodné s ohledem na po skutkové i právní stránce obdobné postavení žalovaného subjektu odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 As 137/2012-52 a na v něm citovaný náleze Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06.

Ve shodě s uvedenými rozhodnutími posoudil zdejší soud postavení žalovaného podle hledisek, které vymezil ve svém nálezu Ústavní soud, a posoudil proto způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu); hledisko osoby zřizovatele (tedy zda je zřizovatelem instituce stát či nikoli); subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (tj. zda dochází k vytváření orgánů státem či nikoliv);

existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce; veřejný nebo soukromý účel instituce. Zároveň si je zdejší soud vědom toho, že Nejvyšší správní soud ve svých předchozích rozhodnutích dovodil, že pojem stát je třeba interpretovat extenzivněji. Ústavní soud v testu veřejné instituce uvedeném ve výše citovaném nálezu operuje s termínem stát, přičemž zdejší soud dovodil, že pod pojem stát je ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím zapotřebí podřadit i územní samosprávné celky a jejich orgány (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006 -67).

Jako prvním se soud zabýval kritériem způsobu vzniku dotčené instituce a osoby jejího zřizovatele. Mezi stranami není sporné, že žalovaný byl založen Fondem národního majetku. Lze souhlasit se žalovaným, že je bezpochyby významnou skutečností to, že žalovaný byl založen za účelem privatizace a že současný akcionář nabyl podíly v žalovaném postupně a žalovaný nebyl ovládán státem nebo územními samosprávnými celky nepřetržitě po celou dobu existence žalovaného. Nicméně podle soudu je klíčové, zda v době podání žádosti o poskytnutí informace byl žalovaný vlastněn státem, resp. územními samosprávnými celky. Z pohledu soudu nelze totiž činit rozdíl mezi tím, zda je obchodní společnost skutečně založena státem (v širším slova smyslu), nebo zda tentýž stát obchodní společnost k realizaci svých záměrů získá v průběhu její existence prostřednictvím získání podílů na trhu. V případě, že by soud mezi uvedenými situacemi rozlišoval, bylo by možno vyhnout se plnění povinností, které dovodil Ústavní soud, tím, že by stát, případně územní samosprávný celek, vstoupil do již existující obchodní korporace a získal v ní majoritu, což by samozřejmě zcela popřelo smysl závěrů Ústavního soudu.

V souzené věci je proto dáno kritérium vzniku dotčené instituce jednak tím, že samotná obchodní korporace byla založena státem (Fondem národního majetku), a dále tím, že následně po její privatizaci v ní získal stát, resp. územní samosprávné celky majoritní podíl. Není podstatné, že původní zakladatel společnosti stát v podobě Fondu národního majetku již v žalovaném nepůsobí, pokud ho v současnosti ovládá stát prostřednictvím územních samosprávných celků.

Dále soud posoudil kritérium zániku dotčené instituce, kritérium vytváření orgánů dotčené instituce státem a kritérium státního dohledu. Soud nesouhlasí se závěrem žalovaného, že není naplněna podmínka vůle státu při zániku žalovaného. Žalovaný opakovaně zdůrazňuje, že jediným akcionářem žalovaného je jiná soukromá obchodní korporace a pouze ta může rozhodnout o zániku žalovaného. Hodnocení zániku žalovaného úzce souvisí s hodnocením kritéria vytváření orgánů dotčené instituce státem a kritéria státního dohledu, proto soud tato hlediska vypořádá dohromady.

Mezi účastníky není sporné, že jediným akcionářem žalovaného je obchodní korporace Svaz VKMO s.r.o., ani to, že tato obchodní korporace je vlastněna jako společníky svazky měst a obcí a městem Velké Opatovice.

Soud se neztotožnil s názorem žalovaného, že při zániku společnosti (a obdobně i při vytváření orgánů žalovaného stejně jako při jeho ovládání a dohledu nad ním) není přítomen stát (ani územní samosprávné celky). Je nesporné, že žalovaný není přímo ovládán státem (v širším slova smyslu), přesto ovládání žalovaného skrze jinou soukromou obchodní

korporaci nemůže v souzené věci negovat prvek ingerence státu do zániku žalovaného, ani ingerenci do vytváření orgánů žalovaného nebo jeho ovládání. Jestliže je obchodní korporace Svaz VKMO s.r.o. vlastněna svazky obcí a městem Velké Opatovice a jestliže je tato obchodní korporace jediným akcionářem žalovaného, pak je zřejmé, že je i žalovaný ovládán státem v širším slova smyslu.

Na obchodní korporaci Svaz VKMO s.r.o. mají obce, resp. jejich svazy přímý vlastnický vliv a jeho prostřednictvím mají vliv na žalovaného, kterého takto ovládají. Podle názoru soudu je nepodstatné, jak komplikovaná je struktura vlastnických vztahů povinného subjektu, ale je podstatné, jestli je to stát, resp. územní samosprávné celky, který může realizovat svůj vliv na zánik, činnost a formování orgánů povinného subjektu, a není rozhodné, zda tento vliv stát realizuje přímo nebo nepřímo prostřednictvím subjektu, který plně vlastní, neboť tento „prostředník“ tak jako tak reprezentuje (v tomto případě) sdružený vliv jednotlivých svazů obcí a města Velké Opatovice, tedy opět státu.

Nelze akceptovat přístup, kterým by byly z povinností dle zákona o svobodném přístupu k informacím vyloučeny subjekty, které by stát vlastnil prostřednictvím dalších subjektů, neboť by to mohlo vést k účelovému řetězení obchodních korporací pouze za účelem vyloučení povinností dle zákona. Relevantní není ani to, že obchodní korporaci Svaz VKMO s.r.o. vlastní více subjektů, když z vlastnické struktury vyplývá, že vlastníkem je stát v širším slova smyslu, tedy svazky obcí a jedna obec sama o sobě. Podstatné není ani to, kolik obcí či měst tvoří jednotlivé svazky, ani to, že případným vystoupením ze svazku obce neznehodnocují svůj majetek, jak tvrdí žalovaný. Podstatné je podle zdejšího soudu pouze to, zda klíčový vliv v konečném subjektu má stát v širším slova smyslu, což v souzené věci zdejší soud dovodil, a není rozhodné, zda je tento vliv tvořen jedním „představitelem“ státu, tedy jednou obcí, nebo dvěma či více. Nelze logicky stanovit žádnou hranici pro mnohost jednotlivých územních samosprávných celků, které by se podílely na vytvoření, resp. ovládání povinného subjektu. Nelze ani konstatovat že ještě tři obce mohou vytvořit povinný subjekt, ale čtyři už ne. Je proto nerozhodné, zda vliv v povinném subjektu vykonává jediná obec, deset nebo sto obcí. Podstatou je, zda je klíčovým vlastníkem stát v širším slova smyslu nebo nikoliv.

Žalovaný zároveň nijak nezpochybnil tvrzení, že ve vedoucích a ostatních klíčových pozicích v žalovaném i Svazu VKMO s.r.o. (statutární orgány, představenstvo, dozorčí rada) zasedají představitelé jednotlivých územních samosprávných celků, kteří vlastní obchodní korporaci Svaz VKMO s.r.o., z čehož je zřetelný vliv státu, resp. územních samospráv na chod žalovaného.

Jako další bylo posouzeno kritérium účelu žalovaného a je třeba dát žalovanému za pravdu v tom, že u společnosti založené podle zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, je základním účelem podnikání a činnost za účelem dosažení zisku. Nicméně tato argumentace není přiléhavá, neboť v případech řady jiných společností soukromého práva, jejichž primárním účelem je podnikání za účelem dosažení zisku, dovodily správní soudy, stejně jako Ústavní soud, jejich postavení jako povinného subjektu dle zákona o svobodném přístupu k informacím.

Žalovaný jako akciová společnost, která jako subjekt podnikání sleduje svou obchodní činností dosažení zisku, má v obchodním rejstříku jako předmět podnikání zapsané zámečnictví, nástrojářství, opravy silničních vozidel, podnikání v oblasti nakládání s nebezpečnými odpady, montáž, opravy, revize a zkoušky elektrických zařízení, provádění staveb, jejich změn a odstraňování, technicko-organizační činnost v oblasti požární ochrany, činnost účetních poradců, vedení účetnictví, speciální ochranná dezinfekce, dezinsekce a deratizace - bez použití toxických nebo vysoce toxických chemických látek a chemických přípravků s výjimkou speciální ochranné dezinfekce, dezinsekce a deratizace v potravinářských a zemědělských provozech, - v potravinářských nebo zemědělských provozech, poskytování služeb v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, projektová činnost ve výstavbě, výroba a prodej elektřiny, výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, vodoinstalatérství, výroba, instalace, opravy elektrických strojů a přístrojů, elektronických a telekomunikačních zařízení, silniční motorová doprava - nákladní vnitrostátní provozovaná vozidla o největší povolené hmotnosti do 3,5 tuny včetně, - nákladní vnitrostátní provozovaná vozidla o největší povolené hmotnosti nad 3,5 tuny, - vnitrostátní příležitostná osobní, montáž, opravy, revize a zkoušky zdvihacích zařízení, montáž, opravy, revize a zkoušky tlakových zařízení a nádob na plyny.

Jakkoliv se může zdát, že činností žalovaného není „provozování vodovodů a kanalizací“, resp. „provozování vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu“, je třeba konstatovat, že „Provozování vodovodů a kanalizací“ měl žalovaný jako svou činnost zapsanou v obchodním rejstříku od 1. 12. 1993 do 23. 4. 2003 a „provozování vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu“ měl žalovaný jako svou činnost zapsanou v obchodním rejstříku od 23. 4. 2003 do 30. 12. 2008. Nicméně podle čl. III zákona č. 76/2006 Sb. se zrušil v příloze č. 2 k zákonu č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění zákona č. 274/2001 Sb. a zákona č. 167/2004 Sb., ve skupině 214: Ostatní, obor živnosti "Provozování vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu", tudíž tuto činnost nelze v předmětu podnikání žalobce dle obchodního rejstříku najít.

Nicméně veřejný zájem v dané věci vyplývá zcela konkrétně ze zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů. Dle jeho § 1 odst. 2 se vodovody a kanalizace pro veřejnou potřebu zřizují a **provozují ve veřejném zájmu**.

Již samotným zněním zákona je tak vyvrácena argumentace žalovaného, že „*veřejným účelem však nejsou činnosti spočívající v provozování vodovodů a kanalizací ani to neznámá, že tento veřejný účel vodovodů a kanalizací je účelem provozovatele, zejména pokud je tento nevlastní.*“

Pokud zákon provozování vodovodů a kanalizací považuje za činnost ve veřejném zájmu, pak v rozsahu zákona plní žalovaný veřejný účel, neboť provozuje infrastrukturu ve veřejném zájmu, a to bez ohledu na to, kdo je jejím vlastníkem. Plně postačuje, pokud je žalobce **provozovatelem** vodovodu či kanalizace.

Za nedůvodnou považuje soud i argumentaci žalovaného dopadem do jeho podnikání, neboť povinný subjekt je v tomto směru chráněn ustanovením § 7 zákona o svobodném

přístupu k informacím, dle kterého, *je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne.*

Na základě všech shora uvedených důvodů krajský soud uzavírá ve shodě s odkazovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu, že žalovaný je povinným subjektem, jak jej definuje ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Za této situace bylo povinností žalovaného naložit se žádostí žalobce o poskytnutí informace ze dne 15. 10. 2015 postupem dle zákona o svobodném přístupu k informacím.

Samostatnou otázkou zůstává, zda se v případě přípisů žalovaného jedná materiálně o rozhodnutí nebo nikoliv. V posuzované věci žalovaný na žádost žalobce zareagoval sdělením generálního ředitele společnosti ze dne 16. 10. 2015, č. j. GR-780/Kuc/15. Proti tomu brojil žalobce odvoláním ze dne 26. 10. 2015, na které žalovaný reagoval sdělením ze dne 24. 11. 2015, č. j. GR/786/Kuc/15.

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Za rozhodnutí ve smyslu citovaného ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. je nutno považovat takové úkony správního orgánu, které svou povahou zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti jejich adresátů, a to bez ohledu na to, jak jsou označeny.

Při výkladu pojmu rozhodnutí vyšel soud nejen ze shora citovaného ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s., ale též souladně s ustálenou judikaturou, která vykládá rozhodnutí ve smyslu materiálním jako individuální správní akt vydaný orgánem veřejné moci při výkonu veřejné správy z pozice jejího vrchnostenského postavení, a to bez ohledu na jeho označení, formu nebo procesní předpisy, jimiž se vydání rozhodnutí řídí. Příkladmo lze poukázat na výklad pojmu rozhodnutí vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 147/2005-107, publikovaný pod č. 923/2006 Sb. NSS.

V dané věci vydal žalovaný na základě žádostí žalobce o poskytnutí informací co do formy pouze přípisy či „dopisy“, které nemají náležitosti správních rozhodnutí podle správního řádu, nicméně materiálně nepochybně určují žalobcova práva, když je jimi žalobci sdělováno, že jím požadované informace mu poskytnuty nebudou, neboť žalovaný zaujal stanovisko, že není povinným subjektem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž toto sdělení je pro posouzení věci podstatné, bez ohledu na to, zda je formálně uvedený akt co do náležitostí označen jako rozhodnutí či nikoliv. Oba přípisy žalovaného, jimiž reagoval na stížnosti navazující na žádosti žalobce o poskytnutí informací, proto soud vyhodnotil jako rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s., které zasahuje do práv žalobce.

Povahu rozhodnutí obdobným přípisům přisoudil i Nejvyšší správní soud např. v rozhodnutí ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006 – 67, ve kterém rozhodoval o kasační stížnosti proti žalobě na nezákonnost správního rozhodnutí.

Závěrem se soud musel zabývat tím, zda je možné přikázat žalovanému poskytnout předmětné informace již tímto rozhodnutím. Podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím soud při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Žalobce požadoval poskytnutí informace o stavbě Centrum zelených vědomostí v Bystřici nad Pernštejnem stavebníka Město Bystřice nad Pernštejnem, k níž vydala vyjádření Vodárenská akciová společnost, a.s., divize Žďár nad Sázavou, a to konkrétně:

- 1) Popis způsobu nakládání s odpadními vodami, včetně parametrů (kanalizační přípojky, vsaku, retenční nádrže apod.).
- 2) Popis způsobu, jímž byla vyřešena nevyhovující kapacita stoky jednotné kanalizace v úseku KŠ č. 53-34, do které jsou odpadní vody zaústěny.
- 3) Jakým způsobem Vodárenská akciová společnost, a.s., ověřila, že stavba byla provedena v souladu s podmínkami stanovenými Vodárenskou akciovou společností, a.s.

S ohledem na obsah správního spisu a obsah konkrétních požadovaných informací není soud schopen posoudit, zda jsou veškeré požadované informace v dispozici žalovaného, případně zda neexistují jiné důvody pro odmítnutí poskytnutí informací. Za této skutkové situace nelze nařídít žalovanému, aby informace poskytl. Nieméně žalovaný v dalším řízení posoudí žádost o poskytnutí informací a rozhodne o ní jako povinný subjekt ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím.

S ohledem na vše shora uvedené nezbylo zdejšímu soudu nic jiného, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s.ř.s. V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů za právní zastoupení za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby) dle ustanovení § 11 vyhl. 177/1996 Sb. tedy 6.200 Kč. Dále náleží žalobci náhrada nákladů za paušální náhradu výdajů podle ustanovení § 13 vyhl. 177/1996 Sb. za tytéž dva úkony právní služby, tj. 600 Kč a částka 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Celkem tedy náhrada nákladů řízení představuje spolu s DPH částku 9.800 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. června 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu